

Сямінскі Пётр Яраслававіч – 29.05.1963 года.

Нарадзіўся ў в. Калбасіно Гродзенскага раёна Гродзенскай вобл. У сям’і службоўцаў саўгаса. Паэт, празаік, драматург. Член СПБ. Вучыўся ў Каўбасінскай васьмігодцы, у сш №6 г.Гродна. У 1985г. скончыў фізічны факультэт Гродзенскага універсітэта. Працуе настаўнікам у сш №34 г.Гродна.

Друкавацца пачаў з 1983г. Піша на беларускай і рускай мовах. Выдаў зборнікі фантастычнай прозы “Казкі далёкіх планет” (Гродна, 1995, на рус. мове), “Бачу сонца” (Мн., 1996), кніжку вершаў для дзяцей “Непераможны заяц” (Гродна, 1997), зборнікі вершаў і паэм “Зорная трэль” (Гродна, 1998, на рус. мове), “Таямніца абуджанай знічкі” (Мн., 2002), зборнік літаратурных пародый “Штрафны удав” (Гродна, 2004, на рус. мове), раман “Белае танга лёсу” (Мн., 2008, на рус. мове). У часопісах надрукаваны п’есы “Памяць Палесся” і “Ружа і робот”.

Дэлегат Трэцяга Усебеларускага народнага сойму.

Сузор’е фарфоравых рэштак

Калі Леанід вярнуўся дамоў з працы, Ізольда папрасіла яго вынесці смецце. Адмаўляць жонцы захавальнік музэйнага фонду не прывык, і ахвотна выканаў гэтае нескладанае даручэнне.

Калі ён выйшаў на двор і перасыпаў у жалезны бак змесціва старога пакета, нечаканы гук прымусіў усхвалявацца. На дно сыпаліся рэшткі бітага шкла. Душа ўжо прадчувала нешта дрэннае. Аматар гісторыі схіліўся над сметнікам, быццам над раскопам старажытнага горада. Там ён заўважыў

рэшткі двух крышталёвых вазаў, якія яму дарылі калежанкі, і разбітага на кавалкі фарфоравага шчанюка. Не выклікала сумненняў, што ўвечары, калі ён ізноўку не паспеў вярнуцца начаваць дамоў, у раўнівай Ізольды не вытрымалі нервы. Але ў гэты раз для супакаення біўся не танны посуд, а падарункі. Нельга мовіць, што падстаў для здагадак не існавала, але Леанід лічыў, што верныя мужчыны зрабіліся выміраючым відам адразу пасля перабудовы. Ён спадзяваўся, што жонка ўсё зразумее і даруе яму гэтыя дробныя непрыемнасці.

На тое, што засталася ад крышталю, Леанід глядзеў без жалю. А вось рэшткі сувенірнага шчанюка, якога асабіста ён купіў любай жонцы ў дзень дваццацігоддзя іх вяселля, ледзь не выклікалі слязу. Было цяжка паверыць, што яшчэ тыдзень таму Ізольда ледзь не малілася, калі глядзела на гэтую дробную выяву. Разбіты сімвал сумеснага жыцця заўважальна расхвальяваў мужчынскую душу.

Уцягвацца ў лаянку не было жадання, але ж і дамоў Леанід ужо не спяшаўся. Ён зірнуў на вокны ўласнай кватэры і пашпацыраваў у цэнтр горада. Яму было аб чым паразважаць...

Леанід доўга не мог адшукаць спосаб прымірэння. Нарэшце, ён купіў у краме адразу пяць статуэтак, падобных на разбітую. Ён склаў фарфоравых шчанюкоў быццам букет, добра што майстар ляпіў іх з дастаткова доўгімі хвастамі. Кампазіцыю, якая ў выніку атрымалася, ён завярнуў у цэлафан і звязаў ніткай. З гэтакім нязвыклым падарункам мажліва было смела вяртацца дамоў...

Ля парога Ізольду цалаваў незнаёмец. Ледзь ён заўважыў Леаніда, паспешліва пакрочыў у бок бліжэйшай аркі. Жанчына, якая яшчэ ўчора ледзь не з глузду з'ехала ад рэўнасці, без ваганняў накіравалася ўслед за ім. Захавальнік музейных рэліквій з сумам зірнуў на нязвыклы "букет", які ўсё яшчэ трымаў у далонях. Тое, што зусім нядаўна здавалася выратавальнай фантазіяй, цяпер ужо не мела аніякай каштоўнасці. Леанід разважаў пра тое, як хутка мяняецца свет і без жалю разбіў так і не падараны сюрпрыз аб сцену...

Ізольда падзякавала свайго сябра школьных гадоў, за ўдалы, як ёй пакуль што здавалася, жарт, і вярталася назад. Жаночая логіка падказвала ёй, што пасля амаль інтымнай сцэны ля пад'езда, якую яна наўмысна разыграла, ейны нарочоны хаця б часова не будзе затрымлівацца ў пакоях калежанак. Ля самага парога яна знайшла рэшткі фарфоравых шчанюкоў і ўсё зразумела. Сваім бязглуздым, падобным на помсту выбрыкам, яна разбурыла непазбежнае прымірэнне.

Што было моцы Ізольда пабегла па лесвіцы на пяты паверх. Ёй здавалася, што ад хуткасці дадзенага забегу залежыць працягласць ейнага шчасця...

Ледзь гападыня паспела ступіць за дзверы кватэры, яна ўбачыла Леаніда на падаконніку насцеж расчыненага акна. Перапалоханая жанчына зачэпілася за кілім і ўпала, але перш чым страціць прытомнасць, гучна залямантавала...

У гэты момант ейнае ўяўленне малявала цуд адраджэння шасці бязвінных фарфоровых шчанюкоў. Змагарцы за вернасць здавалася, што рэшткі пагібельных статуэтак занялі звыклыя месцы, але не склеіліся. А крыху пазней яны рушылі ў цемру начных нябёсаў. Там ізноўку рассыпаліся, прератварыліся ў зорны малюнак і пачалі сваю бясконцую пагоню за сузор'ем Гончых Псоў.

Феерверк над магілай Пяруна

Старажытны замак у мястэчку Крэва толькі адзін раз у год напаўняецца ўсімі праявамі сучаснага жыцця. Гэта адбываецца падчас святкавання чарговай гадавіны каранавання першага і адзінага літоўскага караля Міндоўга. У пачатку чэрвеня сюды з'яжджаюцца аматары даўніны з Беларусі і Літвы. На працягу сутак тут выступаюць самадзейныя калектывы, гучаць вершы, адбываюцца спаборніцтвы па стральбе з лука. За ўсім дзіўным відовішчам пільна сочыць з былога слупа электраліній самае цывільнае ў свеце сямейства буслоў.

Гарадзенскі фалькларыст Стас Белашыйкін не першы раз наведваў гэтае цікавае мерапрыемства. Ён размясціўся ў апошнім радзе імправізаванага амфітэатра і слухаў канцэрт народнай песні. Гурты літоўскіх спевакоў, змянялі мясцовыя аматары, якія выходзілі з-за дзіўнай пабудовы, што замяняла кулісы. Гэта быў нядаўна спілаваны вялізны дубовы ствол, да тарца якога мацавалася шырокае драўлянае кола з трыма перакрыжаваннямі. Пакуль што дадзены гмах хаваўся ад гледачоў пад шэрым радном. У самым канцы свята яго планавалі з дапамогай будаўнічага крана ўсталяваць побач з спаракнелай буслянкай. А пакуль выканаўцы рабілі сваю справу, і нічога не прадказвала адхіленняў ад сцэнару.

Раптам у бок Стасу ўперлася нешта халоднае і вострае. Грубы, да непазнання зменены голас прашаптаў загад:

– Маўчы! Калі жадаеш выжыць, тады ўставай. Пойдзем у бок лесу.

Белашыйкін вырас у абласным цэнтры. У войску не служыў з-за дробных праблем са здароўем. Ніводнага разу яму не даводзілася ўдзельнічаць у хлапчуковых бойках. Нават будучая нявеста Фёкла жартаўліва называла яго цяплічнай раслінай. Таму фалькларыст моучкі падпарадкаваўся і пакрочыў па беразе мясцовай рачулке да бліжэйшых зараснікоў. Страх перапаўняў ягоную свядомасць, і аматар казачных сюжэтаў ужо рыхтаваў сябе да сустрэчы з анёламі. Злачынца нешта мовіў палоннаму і нават спрабаваў рагатаць невядома з якой нагоды. Але Стас яго не чуў, бо багатае ўяўленне фалькларыста малявала ў дадзены момант дзівосныя рэчы...

Стас бачыў сябе сярод старажытнага капішча. Перад ім у нішы, якая засланыла змесціва ад дажду і ветру, палымнеў самы сапраўдны Зніч. Непагасны агонь памяці асвятляў ідала з драўляным целам, сярэбранай галавой і залатымі вусамі. Апошні прапаведнік паганства Крыва-Крывейта разам з дружнай абходзіў гэтую выяву, да ног якой воі клалі залатыя

статуэткі, зброю і баявыя шчыты. Дружыннікі рыхтаваліся да рытуальных скокаў. Кожны з вояў набліжаўся да палоннага, замахваўся ў ягоны бок кап'ём, але не кідаў тое, а толькі пакідаў невялікую драпінку на розных частках цела будучай ахвяры. Стас прыгадаў маленства, калі яму рабілі прышчэпку ад воспы. Атрымоўвалася, што дагістарычныя дабрадзеі здзяйснялі над ім нешта накталт прафілактыкі ўваскрэсення. Брудны заточаны камень рваў скуру каб гарантаваць, што пасля абраду жыццё сюды болей не вернецца.

Крыва-Крывейта размясціў у святым агні сімвал Сонца, замацаваны на доўгай жэрдцы. Гэты татэмічны знак уяўляў сабой бронзавы круг, перакрыжаваны трыма прамымі рыскамі. Вейделотка, захавальніца нязгаснага агню, надзела на галаву святара маску ў выглядзе змяінай морды. Воі пачалі скокі.

Стас мала што разумеў і запаліў цыгарэту ад Зніча. Прадукцыя мясцовай тытунёвай фабрыкі дыміла нядоўга. Хутка згасла. Вейдэлотка не верыла ўласным вачам і залямантавала:

– Што ты нарабіў, бязглуздзец? Ты стварыў новы Зніч! І ты ж яго знішчыў! Ці ведаеш, іншаверац, што згас не агенчык ля вуснаў тваіх, імгнене таму згасла тваё дараванае Пярунам жыццё! Хто знішчыць Зніч, той жыць не можа! Цяпер цела тваё павінна стаць дымам! А душу сваю ты мусіш неадкладна даць дубу.

Воі падбеглі да палоннага і прывязалі яго вяроўкамі да бліжэйшага ляснаго волата, якому ў хуткім часе было наканавана стаць палівам для Зніча. Потым яны адыйшлі на колькі крокаў і працягвалі скокі. Але раптам усе ў адзін момант узнялі коп'і і шпурлянулі іх у бок Стаса...

Здавалася, што час спыніўся. Фалькларыст бачыў шлях, па якому рухаўся кожны крэмнёвы наканечнік і здолеў нейкім чынам увярнуцца ад смяротных камянёў, быццам ад мух. Коп'і траплялі ў вяроўкі, але не ў цела, якому быў вынесены прысуд. Калі Стас адчуў сябе вольным, ён выламаў жэрдку з бліжэйшага плоту і пабег у атаку. Ён ведаў, што менавіта ў Крэва, ў бойцы з хрысціянамі загінуў апошні прапаведнік паганства. Гэтае месца можна лічыць і магілай Пяруна. А ён, даследчык фальклорнага рэха тых часоў, мог стаць знішчальнікам цэлай эпохі...

Што гэта было: памяць мінулых лёсаў, ці рэпетыцыя нейкай моднай п'есы? Часу на разважанні не засталася. Відовішча перапляталася з рэчаіснасцю. Але Стас ужо бачыў перад сабой сучасных студэнтаў у паходнай вопратцы і ў тэатральных касцюмах. Злачынца, які вёў яго невядома куды, цяпер нешта распавядаў будучым гісторыкам і рэжысёрам, а сам не мог стрымаць гучны рогат. Але ж і фалькларыст больш нязвольны быў цярапец невытлумачальны здзек над сабою. Спыхнелай жэрдкай ён колькі разоў ударыў па хрыбце свайго захопніка, пакуль палена не развалілася на рэшткі, а незнаёмец не пачаў уцякаць...

Канцэртная праграма набліжалася да завяршэння. Але раптам на сцэну выбеглі двое неведомых самадзейных артыстаў. Не на жарт спалоханы ўцякач увесь час азіраўся назад і не заўважыў як наляцеў на драўлянае кола.

Той, хто гнаўся за апранутым у старажытныя лахманы небаракам, выхапіў спартыўны лук з далоняў арганізатара свята і хутка, адну за адной, выпусціў наўздагон уцекачу адразу тры стралы. Дзве з іх увайшлі ў драўляныя перакрыжаванні кола ў лічаных міліметрах ад правага пляча магчымай ахвяры, трэцяя знайшла сваю мэту праміж кален спыненага нечаканай перашкодай чалавека...

Адказны за правядзенне мерапрыемства журналіст абласнога тэлебачання Альгімантас Даргінчус зазірнуў у сцэнарны план. Нічога падобнага на сцэну, якая адбывалася перад вачыма глядачоў, на паперы адзначана не было. Але перарываць рашучых тэатралаў-экстрэмалаў кіраўнік мясцовай суполкі літоўцаў не стаў. Бо гэтая выпадковая дзея не на жарт захапіла ўсіх прысутных...

Стас падбег да невядомага пакуль злачынца і ўжо занёс кулак для першай помсты. Але раптам ён заўважыў мноства рознакаляровых стужак, прымацаваных да кола, і пачаў звязваць імі свайго крыўдзіцеля. Для большай відовішчнасці, фалькларыст запрасіў сабе ў дапаможцы жанчын і дзяцей з ліку назіральнікаў. Жадаючых прыняць удзел у тэатралізаваным ахвярапрынашэнні было больш чым дастаткова. Калі ўсе стужкі, быццам бінты, амаль цалкам аплялі цела ўцекача, Стас паклікаў на падмошці мужчын і загадаў усталяваць слуп у заранёў падрыхтаванай яме. Пад націскам натоўпу мясцовых юнакоў пяцімятровы дубовы ствол быў пастаўлены належным чынам, а кола, разам з неведомым эквілібрыстам на ім, узнялося над скронямі дрэваў. Без рэжысёрскіх падказак у бок агромністай калоды пакуль нябачнага ката, паляцелі дзесяткі спіртавых запальнічак. Гэтая дробная маёмасць апантаных глядачоў разбівалася аб драўніну на рознай вышыні, а ейнае змесціва сцякала па нядаўна аструганай паверхні ўніз. Яшчэ колькі крыніц агню падпалілі шаўковыя стужкі, што цягнуліся ад кола да зямлі. Амаль імгненна слуп, які так і не стаў новым жытлом буслоў, ператварыўся ў вялізную паходню. Ягонае полымя таемным святлом небяспекі пачало асвятляць узрушанае наваколле. А з вершаліны вогненнага “грыба” пачуўся гучны енк.

Дадзеная акалічнасць яшчэ больш здзівіла назіральнікаў. Яны былі ўпэўнены, што над іх галовамі вышэй стрэх узнялося на хісткім апірышчы саламянае пудзіла, а акцёр паспеў змяшацца з натоўпам.

Самым першым згарэў папяровы маскарадны ўбор рашучага каскадзёра, які супраць уласнай волі апынуўся над каменнымі сценамі зруйнаванага часам замка. Тады толькі стала зразумела, што ролю ахвяры выконвала жанчына. Дрыготкі сілуэт пад летняю сукнёй і пад радамі каляровых стужак выгінаўся, быццам змяя ў сетцы.

– Вядзьмарка! – шаптаў нехта.

“...Смурод ад спаленай братамі чарадзеякі вятры разнеслі па наваколлю. Менавіта ён даў назву мястэчку Смаргонь...”

Стас прыгадваў вытрымкі з легенды, але разумеў, што на смяротным коле пакутуе ніякая не вядзьмарка, а ягоная нявеста Фёкла. Гэта яна ў чарговы раз паспрабавала пажартаваць над ім. Розыгрыш атрымаўся

бліскучым. Але нават сама весялуха ніяк не магла прадбачыць гэткай фінал уласнай забавы. Адлік магчымае бяды пайшоў на імгненні. Стас падбег да ствала і пачаў талкаць яго ў бок рачулкі. Ягонья дзеянні падтрымалі мужчыны, і хутка вогненны слуп паваліўся, а аматарка непрадказальных пацех паспяхова прываднілася ў неглыбокай запрудзе.

Але ахопленая полымем кола не жадала спыняцца, яно пакацілася ў бок скрыні з піратэхнічнымі прыстасаваннямі. Запланаваны на поўнач феерверк пачынаўся на колькі гадзін раней. Мясцовыя жыхары з асалодай назіралі за з’явай, якую раней бачылі толькі на тэлевізійным экране. Адныя толькі безабаронныя буслы прыкрывалі сабою маленства і разважалі пра тое, якім трагічным гэтай ноччу мог стаць нечый лёс...

Альгімантас падбег да Стаса і пачаў дзякаваць таго за цудоўнае відовішча. Яшчэ ён спытаў у фалькларыста адрас тэатра, у якім той быццам бы працаваў. Журналіст абяцаў праз год абавязкова запрасіць усю труппу на чарговае свята. Белашыйкін назваў адну з цэнтральных вуліц Гародні і дзве выпадковыя цыфры. Доўга давядзецца майстру тэлевізійных замалёвак шукаць неіснуючы калектыў, але начны салют над Крэва ён запомніць назаўсёды.

Расплата

Пацеркі... ракавінкі... зерне...

Здольныя вы мне дапамагці –
Бо вяроўцы месца не знайсці,
Покуль вы злучоны ніткай вернай.

Вольга Куртаніч

Сягоння я павесіўся часткова

На рэдка прасыхаючым суку
Нагам па-над прадоннем крышку нова.
Зязюля шэпча здзекліва: “Ку-ку”.
Амаль мярцвяк, а цалкам геніяльны,
Мы тут з дрыгвой па чарачцы ўлілі...
Каўнер мой металічны, унікальны,
І з гонарам спяваю я ў пятлі...
Зламаўся сук! Лячу ў фінал найгоршы!
Зацягне ў вір каўнер сталёвы мой!
Хацеў я стаць заўважаным! Навошта
Ў балота эгаізму з галавой?
На щасце, лепшы сябар з палявання
Ішоў. Пятлю заўважыў. Стрэльбу згроб.

– Вар’ят! – завыў. – А як жа пахаванне?...
Прыцэліўся і выстраліў мне ў лоб.

ПОЛОНЕЗ МИЛЛИОННОЙ СЛЕЗИНКИ

Все ли тайны сближенья воспеты
У лирических нимф на виду?
Как постскрипtum ушедшего лета
Осыпались пионы в саду.
Жизнь цвела на пожухлой картинке,
Где ничто не вещало грозу.
На щеке твоей в русле морщинки
Я случайно увидел слезу.
Сколько их между нами упало,
Будто року невольный поклон?
Сердце с дрожью моё подсчитало:
Оказалось уже миллион.
Мы сливались, как две половинки,
Звали судьбы в совместный круиз...
Полонез миллионной слезинки –
Постлюбви обнажённый сюрприз.

Синдром предательства любви

С тобой мы, как пион и роза,
Цвели и чахли в ветре лет,
Пока вплетала будней проза
Ещё один цветок в букет.
Где нынче наш дуэт нетленный?...
Хоть миллион цветов сорви,
Но не прощается вселенной
Синдром предательства любви...
Сердцам сегодня очевидно:
Тебе одной благодаря
Сияет книгою солидной
Моей поэзии заря.
Я – мэтр словесности мгновенной:
Скажи словцо – роман лови...
Но не прощается вселенной
Синдром предательства любви...
Нам до пришествия второго

Пить расставанья горький сок
И на ромашке дней суровых
Искать нечётный лепесток.
Создав Эдем среди жизни бренной
Найти другой не норови,
Ведь не прощается вселенной
Синдром предательства любви.

ОЖИДАНИЕ

Беспросветную тень одиночества
Разрывает фантазии свет,
И кроссвордом вселенского зодчества
В мир глядят ореолы планет.

Им очерчены тропы заранее
Волей строгих космических сил.
Не бывает страшней наказания
Чем отбыть жизнь в плену у сивилл.

Проклиная грехи мироздания,
Прожигают планеты эфир
И в тумане им снится свидание
С эгоистом, штурмующим мир.

МОСТ

Я шёл сквозь будней камарилью
Всегда сияющий лицом,
Гнал прочь кнутом рифмообильным
Рой бед, навязанных творцом.
Подъём на пик мечты нетленной
Прервал, незримый за ходьбой,
Мост между будущим Вселенной
И нашей нынешней судьбой.
Вертел на призрачной развилке
Мой дьявол кончиком хвоста,
А ветер прочь сносил опилки
Кнутом разбитого моста...

Страница призрачного рока
Тонула в омуте грехов...
Стучать вне дьявольского срока
Сердцебиению стихов.

Звезда, не верившая звёздам

А. Солженицыну

По приказу газет
Я его много лет
Ненавидел не меньше, чем Власова.
А ведь он же привык,
Честный русский мужик
Достигать справедливости классовой.
Он в кровавую быль
Сладкой сказки ковыль
Превратил,
 луг, взорвав Коммунизма,
Где паслись при луне
Все, подобные мне,
И лоснилась под ними Отчизна,
По указке слепцов,
Позабыв про отцов
И про архипелаг смерти тысячей,
Где под трели сычей
Тлели в бездне ночей
Миллионы Иванов Денисычей...
Он, как в новый год гром,
Обречённым пером
Всех заставил подумать о пропасти
Между звёздной тропой
И рекой Колымой,
Что вращала побед громких лопасти...
Двадцать вёсен и зим
Был строною гоним,
Изучал на другом полушарии:
Как незримое зло

В омут Русь завело
И молчат почему пролетарии?...
Он вернулся в страну
Ту, что мирно ко дну
Шла,
 ни Фауста не ждав, ни мессию.
Как надежды запал,
Он публично мечтал:
Как нам вновь обустроить Россию.
Но едва лишь страна
Поднесла ордена,
Ожидая его благодарности,
Он судьбе невпопад,
Не приемля наград
Дал «откат» полуцарской бездарности...
Человек он, не Бог.
Для Руси то, что мог
Сделал он, чтоб не падала ниц она.
На вселенских весах
Пусть горит в небесах
Не тускнея, звезда Солженицына.